

ИГКОРАЦИ

МАЛИ МАТУРАНТИ

Теме овог броја:

ШКОЛСКИ
ЖИВОТ

ПУЛС ШКОЛЕ

ГЕОГРАФСКИ
ПУТОКАЗ

ЗАБАВА

СПОРТ

ВЕСЕЛИ
ФИЗИЧАР

ВЕСТИ

МАЛИ
СПИСАТЕЉИ

ГАЛЕРИЈА

МАЛИ
СТВАРАОЦИ

УСУДИ СЕ ДА СЛЕДИШ СВОЈЕ СНОВЕ!

број

40

Одељење 8/1

1. Анастасија Алимпих
2. Каролина Бркић
3. Анастасија Бургунд
4. Невена Вукотић
5. Марија Гојковић
6. Павле Ђурић
7. Јована Ивковић
8. Александар Јосиповић
9. Елнор Кадрија
10. Сава Касапић
11. Милош Кокановић
12. Ивона Кузмановић
13. Душан Марковић
14. Анђела Мијатовић
15. Андријана Момчиловић
16. Ена Перић
17. Василије Радић
18. Миона Радоњић
19. Данило Шалетић

Учитељице:

Биљана Јовић, Виолета Новаковић

Одељењске старешине:

Наташа Ников,
Вера Вучићевић

Одељење 8/2

1. Наталија Андрић
2. Софија Бишевац
3. Никола Гагић
4. Вукан Гравара
5. Андријана Ђерић
6. Хелена Ђерић
7. Сара Ђурић
8. Теодора Зекић
9. Петра Крејић
10. Уна Латинкић
11. Владимир Марковић
12. Лана Матић
13. Вук Миливојевић
14. Катарина Миловановић
15. Ивана Минић
16. Ђорђе Михаиловић
17. Урош Перишић
18. Вук Поповић
19. Маша Поповић
20. Стефан Поповић
21. Андрија Пралица
22. Лара Ристић
23. Николина Саватовић
24. Нађа Савић
25. Вук Станић
26. Павле Шимпрага

Учитељица:

Сузана Тубић

Одељењски старешина:

Наташа Табаковић

Одељење 8/3

1. Иван Аћимовић
2. Андреја Бабић
3. Лада Благојевић
4. Матија Булић
5. Василије Васић
6. Ана Гостовић
7. Будимир Губеринић
8. Уна Ђорђевић
9. Нина Јанковић
10. Павле Јовановић
11. Димитрије Јоловић
12. Татјана Ковачевић
13. Ђорђе Којић
14. Никола Константиновић
15. Сара Митровић
16. Уна Младеновић
17. Немања Ничић
18. Лазар Павловић
19. Маша Перовић
20. Ива Поповић
21. Јован Тулимировић
22. Андреј Шевић

Учитељице:

Слађана Павићевић,
Слађана Савовић

Одељењски старешина:

Јелена Поповић

Одељење 8/4

1. Урош Аврамовић
2. Миња Алексић
3. Уна Бакковић
4. Мина Ђоковић
5. Андреа Јелушић
6. Милица Јефтенић
7. Милош Которчевић
8. Јована Лазић
9. Лука Лаловић
10. Лазар Марковић
11. Матеја Милошевић
12. Огњен Митић
13. Сташа Петровић
14. Лазар Радоњић
15. Александар Рајковић
16. Елена Симовић
17. Филип Вук Станковић
18. Хана Црногорчевић
19. Викторија Чајкић
20. Јован Шећеровски

Учитељица:

Марија Митровић

Одељењски старешина:

Снежана Костић
Хавари

Као мала сам само желела да будем осмакиња. А сада само желим да се сви заједно играмо у дворишту и боравку. Да опет сви ручамо код Јаце у кухињи и да играмо фудбал са дечацима на школском терену.

Време пролази толико брзо да изгледа као да нам се руга. После толико година жеље да се школа што пре заврши, на крају прижељкујемо да време стане и да останемо овде у својој основној школи колико год желимо.

Смешим се новом дану и брижно чувам своје наде, снове и жеље под јастуком да их, кад дође време, остварим и уживам у свему што њихово остваривање са собом доноси.

Док траје, школа изазива страх и трепет, а кад се заврши чежњу и лепе успомене.

ОНИ СУ НАМ ПРЕДАВАЛИ

Разредно веће осмог разреда

Учитељице: Биљана Јовић, Виолета Новаковић, Сузана Тубић, Слађана Павићевић, Слађана Савовић, Марија Митровић.

Будући да је ова генерација осмака променила више учитеља, предметних наставника и одељењских старешина, можда смо ненамерно некога изоставили. Њима се извињавамо.

Одељењско веће осмог разреда: Мирјана Марковић, Снежана Костић, Драгана Цукић, српски језик; Оливера Томић, енглески језик; Ивана Илић Драгићевић, немачки језик; Ирена Пердух, Нина Вукашиновић, математика; Вера Вучићевић, Анђелија Радак, Невенка Стефановић, информатика и ТИТ; Јоца Стојков, историја; Јелена Поповић, географија; Александра Радић, Сања Несторовић, биологија; Биљана Тадић, хемија; Наташа Табаковић, физика; Светлана Коркановић, музичка култура; Симонида Радоњић, ликовна култура; Сања Крварушић Милојевић, физичко васпитање; Драгана Бајчета, руски језик и грађанско васпитање; Зоран Чучковић, верска настава; Наташа Јовановић, психолог; Кристина Булатовић, педагог и Миомир Драгаш, директор школе.

8/1

8/2

8/3

8/4

СПОРТИСТИ

Стефан Поповић – Спортиста генерације

Ученик сам 8/2 одељења ОШ „Иван Горан Ковачић“ коју сам уписао 2014. године. Рођен сам 25.5.2007. Члан сам џудо клуба „Булбулдер“ Д.Л.В.С. који је основао мој тата, који је уједно и тренер у клубу. Џудоом бавим од седме године. Са многим тренирају и моја два брата, Лука и Вук, који су ђаци ове школе. За осам година тренирања освојио сам 90 медаља на домаћим и међународним такмичењима. Поред тога што сам врло успешан спортиста, врло добар/одличан сам ђак, примерног владања и кажу, добар друг. Моји најзапаженији резултати су:

1. место на школском првенству Београда 2017. године;
1. место на школском државном првенству Србије 2017. године;
2. место на школском првенству Београда 2018. године;
2. место на Београдском шампионату за млађе пионире 2019. године;
3. место на државном првенству Србије за млађе пионире 2019. године;
3. место на школском првенству Београда 2021. године;
2. место на школском првенству Београда 2022. године;
1. место на школском првенству Србије 2022. године.

Био сам учесник и многих других спортских такмичења за школске тимове и са њима остваривао пласман на општинском нивоу:

- 5. разред** – 3. место, рукомет, општинско такмичење;
- 6. разред** – 1. место, кошарка, општинско такмичење;

6. разред – 3. место, одбојка, општинско такмичење. Седми разред је прескочен јер није било такмичења због пандемије. Џудо је ипак моје опредељење.

Спортисткиња генерације – Мина Ђоковић

Мина Ђоковић, 8/4, рођена је 17. маја 2007. године у Београду. Основну школу „Иван Горан Ковачић“ уписала је 2014. године. Потиче из спортске породице, па се спортом бави од малих ногу. Опробала се у многим спортовима, али јој се највише допала спортска гимнастика, акробатика и тремболина. Поред наведених спортова, велика љубав јој је атлетика. Спортском гимнастиком и акробатиком бави се од своје седме године, а тремболином од десете године. Са својим клубом наступала је на многим такмичењима и наступима како у Србији тако и у иностранству. Нека од њених најдражих такмичења су „Соколски слет“ у Чешкој, такмичење у Словенији, Ривија плеса Рис... Поседује 12 медаља освојених на различитим такмичењима. Поред тога што се бави спортом, одличан је ученик и сваки разред је завршила са просечном оценом 5.00 и примерним владањем. Са школом је учествовала на многим спортским такмичењима на којима је постигла следеће резултате:

- 6. разред** - атлетика, општинско такмичење, 2. место на 300 метара и 2. место штафета;
- 8. разред** - атлетика, општинско такмичење, 2. место штафета.

Осврт на детињство – 2022.

Остављамо за собом све оне безбрижне тренутке радости и безазлене несташлуке због којих су нас старији често грдили. Кажу да смо сад одрасли, а ми још увек не знамо шта то значи и питамо се куда неповратно одлази детињство и да ли икако можемо да га задржимо уз себе?

Често су нам ципеле детињства биле тесне и журили смо да их што пре изујемо, да босоноги својим ситним **корацама** отпутујемо у свет одраслих, па да постанемо озбиљни и важни. Да ли смо могли нешто другачије урадити, мање бринути и више се радовати дружењу и лепоти живота испуњеног дружењем и искреним дечијим осмехом? Пожелећемо ускоро да озбиљне бриге и проблеме заменимо тренуцима када нам је највеће муке задавала лоша оцена у дневнику, неурађен домаћи задатак или симпатија која нам у школском ходнику није узвратила поглед.

Сад си велики, кажу. Мораш сам да доносиш одлуке, да схватиш ко си, чиме желиш да се бавиш и у ком правцу настављаш свој живот. А ти би само да те мајка или отац ухвате за руку и кажу куда смеш, а куда не и у колико сати мораш бити код куће. Како су нам непотребне и безразложне биле њихове забране и страхови, иако сада знамо да су само желели да нас сачувају. Док смо деца, не схватамо сву тежину живота који прети да се обруши на наша нејака леђа и несвесни смо суровости света који вреба изван зидина нашег топлог дома.

Вучемо детињство за рукав, кажемо му да још мало остане са нама, јер када једном оде, знамо да се више неће вратити. Остаће од њега само друг из клупе, намргођени наставник који прети јединицом, твоја тајна коју је неко одао другима, љубавно писмо које ти је неко кришом ставио у школску торбу и прекор родитеља због тога што си закаснио кући...

Док нас ветар живота односи далеко од детињства, негде у свет одраслих, осврнимо се и погледајмо га још једном. Запамтимо сваки осмех и поглед, сваки тренутак среће и веселе игре коју нам је даривало и сваког искреног пријатеља које је донело у наш живот.

Лана Матић, 8/2

Осврт на детињство – 2014

Док ћемо се из млађих разреда највише сећати часова физичког, излета и наших учитељица, из старијих разреда ћемо се највише сећати предмета које смо вредно учили и наставника који су нам предавали.

Моја једина жеља је да памтимо једни друге. После осам година смо као једна велика породица. Било би штета да је изгубимо.

Сећам се сваког тренутка, сваког дана од 2014. па до сада, сваке особе која је долазила и одлазила, људи са којима никад нисам веровала да ћу се спријатељити и оних других.

Сви моменти, били они срећни или тужни, остају заувек урезани у нашем сећању као једна велика тетоважа у мислима, непомична и трајна.

Време проведено у основној школи, знаћемо да ценимо тек онда када схватимо да ове тренутке не можемо да проживимо поново, да време не може да се врати.

Врата основне школе се полако затварају, а са њима и део нашег детињства, онај највреднији, најлепши.

За неколико недеља нећу седети у овој клупи коју знам боље него свој џеп.

Написали осмаци

ОНИ СУ НАЈБОЉИ - КАНДИДАТИ ЗА ЂАКА ГЕНЕРАЦИЈЕ

ПАВЛЕ ЂУРИЋ, 8/1, рођен је 5. јуна 2007. године у Нишу, ученик је ОШ "Иван Горан Ковачић". Све разреде завршио је са просечном оценом 5:00 и примерним владањем. Био је председник одељенске заједнице у шестом, седмом и осмом разреду. Светосавску награду добио је у седмом и осмом разреду. У току школовања учествовао је на великом броју такмичења из различитих предмета на којима је остварио значајне резултате. Такмичења:

3. разред: 1. место на општинском такмичењу из математике и 3. награда на математичком такмичењу „Мислиша 2017“;

4. разред: 3. место на општинском такмичењу из математике, 2. место на окружном такмичењу из математике и похвала на математичком такмичењу „Мислиша 2018“;

6. разред: 3. место на општинском такмичењу из математике, 3. место на окружном такмичењу из математике, учествовање на државном такмичењу из математике, 1. место на општинском такмичењу из физике;

7. разред: 1. место на општинском такмичењу из математике, 3. место на општинском такмичењу из физике;

8. разред: 3. место на општинском такмичењу из математике, похвала на окружном такмичењу из математике. Паралелно са основном школом, 10 година активно тренира фудбал. Тренутно игра у фудбалском клубу Вождовац. Носилац је великог броја медаља и диплома са разних фудбалских такмичења из турнира. Активно учествује у школским приредбама и аутор је великог броја литерарних и ликовних радова објављених у школском часопису „Кораци“.

УНА ЛАТИНКИЋ, 8/2, рођена је 8. маја 2007. године у Београду. Основну школу „Иван Горан Ковачић“ уписала је 2014. године. Све разреде је завршила са просеком 5.00 и примерним владањем. У току школовања учествовала је на великом броју такмичења на којима је остварила резултате:

7. разред: 1. место на општинском такмичењу из хемије, 3. место на градском такмичењу из хемије;

8. разред: 3. место на општинском такмичењу из хемије, 2. место на општинском такмичењу из географије, пласман на градском такмичењу из географије.

Паралелно са основном школом од 2011. године похађала је часове модерног плеса и освајала значајне награде.

Одмалена, воли да црта, тако да је похађала часове цртања, али и мозаика.

Од своје 7. године активно иде и усавршава своја знања енглеског језика на разним курсевима. Обожава музику, здраву храну, дружење са пријатељима, а у слободно време кува за своје укућане.

ЈОВАН ТУЛИМИРОВИЋ, 8/3, рођен је у Београду, 4. јула 2007. године. Први разред Основне школе „Иван Горан Ковачић“ уписао је 2014. године. Осми разред, као и све претходне, завршио је са просечном оценом 5,00 и примерним владањем. Вредан је и одговоран, правичан и добар друг.

Кроз школовање постигао је значајне резултате у наставним и ваннаставним активностима:

4. разред: 3. место на општинском такмичењу из математике;

5. разред: 3. место на општинском такмичењу из историје; 3. место на окружном такмичењу из историје;

6. разред: 3. место на општинском такмичењу из физике;

8. разред: 3. место на општинском такмичењу из историје и 2. место на окружном такмичењу из историје, пласман на државно такмичење;

У школи је похађао секције/додатну наставу из српског, математике, физике, енглеског језика...

Активно је учествовао на школским приредбама.

Од седме године тренира тенис. Веома успешно наступа и игра за тениски клуб „Црвена звезда“. Са клубом путује и наступа на екипним такмичењима. Такође, наступа самостално, на турнирима у својој категорији, где постиже изузетно добре резултате.

У слободно време воли да чита књиге, посебно историјске.

СТАША ПЕТРОВИЋ, 8/4, рођена је 30. децембра 2007. године. Основну школу „Иво Андрић“ уписала је 2014, а потом Основну школу „Иван Горан Ковачић“ 2017. године.

Све разреде завршила је са просечном оценом 5.00 и примерним владањем. У току школовања учествовала је на великом броју такмичења на којима је постигла значајне резултате.

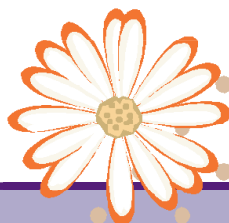
5. разред: 3. место на општинском такмичењу из српског јесика и језичке културе,
 6. разред: 1. место на општинском такмичењу из физике,
 7. разред: 1. место на општинском такмичењу из хемије, 3. место на градском такмичењу из хемије, 3. место на општинском такмичењу из физике,
 8. разред: 2. место на општинском такмичењу из хемије, 3. место на општинском такмичењу из књижевности - Књижевна олимпијада, 2. место на градском такмичењу из књижевности - Књижевна олимпијада и пласман на републичко такмичење, 2. место на општинском такмичењу из биологије, 1. место на градском такмичењу из биологије и пласман на републичко такмичење.

Учествовала је и на многим ликовним конкурсима, а освојила је и награду на пројекту „Оштро перце“. Светосавску награду добила је у петом разреду, а аутор је и више ликовних радова и чланака у школском часопису. У оквиру предмета Предузетништво, учествовала је у пројекту прављења сапуна, као и у многим другим хуманитарним акцијама. Највише је интересују хемија и биологија. Поред бројних обавеза у школи и

ван ње, воли да путује и чита. Истрајна је, осећајна, енергична, посвећена, дружељубива, креативна и одговорна.

Не знам да ли ће се моји снови остварити, ваљда хоће.
 И да се не остваре, нема везе,
 јер ће се сигурно догодити
 бар нешто добро.

Све бих дала да могу да зауставим
 време на пар година,
 останем овде где сам,
 са овим истим људима
 и истим ситним
 проблемима.

**На седници Наставничког већа, која је одржана 14. 6. 2022. године,
 за ђака генерације изабрана је, Сташа Петровић, 8/4.
 ЧЕСТИТАМО!!!**

Сад схватам да је пут који ми предстоји неизванан и да никада не знам шта ме тамо чека, али нећу се изгубити све док пажљиво пратим знакове поред пута.

Знам да је будућност преда мном и да је крај основне школе тек њен почетак.
 Желим да сви одрастемо у боље особе него што смо сад. Има још наде и времена за нас.

Овако смо прославили крај

МАЛА МАТУРА – 30 ГОДИНА ПОСЛЕ

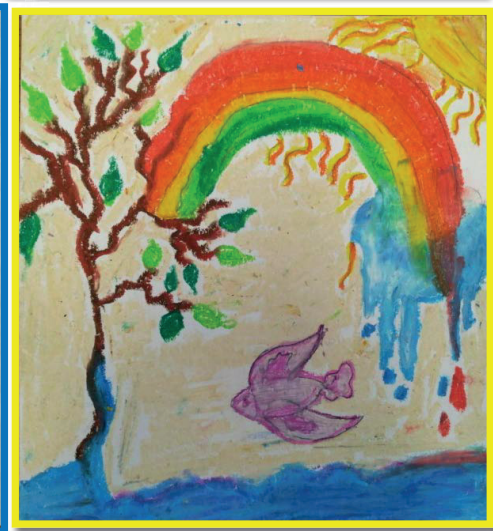
Генерација 1977. састала се 12.6.2022. да обележи 30 година од завршетка основне школе. Некадашњи „мали матуранти“ ОШ „Иван Горан Ковачић“ своју матуру прославили су у Пионирском граду. Сада је место састанка био кафе-бар симболичног имена „Обилазак“. Током вечери, у опуштеној атмосфери, „обихли“ су све разреде и места која су заједно посетили и присетили се многобројних догодштина из школских дана.

Били су одељење 8/3, а основну школу су завршили 1992. године. Учитељица им је била Љиљана Топалић, а одељењски старешина Мирјана Марковић, тада млада професорка српског језика и први пут старешина.

М. М.

МАЛА ГАЛЕРИЈА

МАЛА РАДИОНИЦА

Ученици одељења 4/2 су са својом наставницом присуствовали „радионици” ручне израде сапуна. У кабинету за хемију су заједно са наставницом хемије и „асистентима” (неколицином ученика осмог разреда), учили како се праве сапуни. Сваки ученик 4/2 је пробао да направи свој сапун, оригиналан по боји, мирису и облику.

У СВЕТУ БАЈКИ

У оквиру фестивала „У свету бајки” који је организовало удружење „Руски театар у Београду” и његова дечија секција „Жар птица”, ученици 3/2 и 3/3 су 1.6.2022. посетили Руски дом и гледали пројекције руских анимираних филмова који су синхронизовани на српски језик. Деца су имала прилику да се кроз руске филмове упознају са руским али и другим бајкама народа света.

Подстакнути утисцима, цртежима су исказали своје импресије и на тај начин учествовали и на ликовном конкурс који је такође одржан у оквиру фестивала на ком су остварили запажене резултате. У Руском дому је 7.6.2022. одржан концерт посвећен Међународном дану бајки где су награђени победници конкурса. Том приликом награђено је троје ученика

наше школе: Павле Недовић 3/2, Јања Чортан 3/2 и Саша Ђуришић 3/3. Честитамо свим учесницима и добитницима награда. Посебну захвалност дугујемо и Евгенији Ешкини Ковачевић која нам је и упутила позив за учешће у овом забавно-едукативном програму за децу.

Д.М.

НА КРИЛИМА НАШЕ ШКОЛЕ

У оквиру пројектне наставе, ученици 4/4, осмислили су 30 басни, које су заједно са учитељицом, уз велику подршку управе школе, наставника, а и родитеља преточили у збирку „На крилима наше школе 2”.

Примењујући стечена знања у оквиру књижевности које су ученици радили на часовима српског језика, подстакнути су да буду аутори својих басни, имајући слободу да креирају ликове по својој жељи. Водећи се смерницама како басна треба да буде написана, створена је дивна едиција, која ће остати трајно. У корелацији са часом ликовне културе, аутори су нацртали своје ликове, па је збирка обогаћена и илустрацијама. Четири године дружења, другарства, сарадње, лепих тренутака, смештене су поруке коју

свака басна носи и отвара могућност читаоцу да је доживи на свој начин. Чуло се за њихово дело, па је 17. маја 2022. године дневни лист „Политика”, објавио чланак о овој дружини писаца.

Ученици су са учитељицом 25. маја у Свечаној сали школе одржали Књижевно вече, где је родитељима представљена збирка, уз богат музички програм талената овог одељења.

Неколико примерака збирке поклоњено је школској библиотеци, како би сви ученици наше школе имали могућност да је прочитају.

Ови мали писци већ су се опробали као песници, издавши своју прву збирку 2020. године.

Нама остаје да им пожелимо да и даље читају, богате своје знање и остваре се у можда неком новом, другачијем књижевном издању.

М.П.

МАЛИ ШАХИСТИ

Ђаци прваци наше школе су и ове године показали велико интересовање за школу шаха. Дружење, учење, игра и забава, коју шах пружа, су велика радост за њих. На досадашњим такмичењима освојили су бројне медаље и дипломе.

Браво ђаци прваци!

ЗАВРШНА ПРИРЕДБА

Ученици 3/1 су припремили и у среду 15. јуна 2022. године реализовали приредбу за крај трећег разреда. Кроз занимљиве скечеве, драмске текстове, рецитације и песму ученици су показали шта су све научили, како су се дружили, играли и сарађивали претходне школске године. Мамае, тате, бате, секе, баке, деке и учитељица салу су напустили насмејани и поносни на ђаке.

Ученик Ђорђе Тадић 2/1 је до сада учествовао на многим музичким такмичењима од којих издајемо следеће: 18. међународно такмичење „Даворин Јенко” Београд - 1. награда, 5. Сирикум музички фестивал Сремска Митровица - 1. награда, 10. отворено такмичење музичких школа Србије „Бинички” - 1. награда-ЛАУРЕАТ ТАКМИЧЕЊА, републичко такмичење - 1. награда
Желимо му даљи успех и пуно награда.

Ликовни рад ученице Стефани Радић 2/1 награђен је на ликовном конкурс у „Шантићева реч 2022”. Ученица је освојила 3. награду.

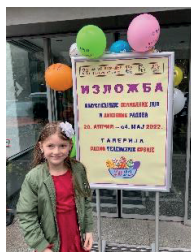
РИТМИЧКА ГИМНАСТИКА

Барбара Трпковић је ученица одељења 4/3. Рођена је 8. октобра 2011. године. Тренира ритмичку гимнастику у Гимнастичарском друштву „Палилула” од своје пете године. Тренинге има шест пута седмично, у трајању по три сата. Учествовала је на разним такмичењима, градским и државним првенствима. До сада је освојила 39 медаља и два пехара. Неке од медаља, које је освојила на овогодишњим такмичењима су 1. место на првенству Београда, два пута 2. место на државном првенству Србије и 1. место на трофеју Београда. Својим истрајним тренинзима и неизмерном љубављу према гимнастици, даје одличан пример својим вршњацима и доказује да се посвећен рад награђује и вреднује.

С. П.

ДЕЧЈЕ ВАСКРШЊЕ ЧАРОЛИЈЕ

Традиционална манифестација „Дечје васкршње чаролије” организује се сваке године пред Васкрс у Конаку кнегиње Љубице. Поред деце и младих из Београда, учествовала су и деца са Косова и Метохије и из других крајева Србије, као и гости из суседних земаља. Деца и млади су осликавали јаја и цртали ликовне радове са васкршњим мотивима. На манифестацију је пристигао велики број радова, а међу десет награђених, нашао се и ликовни рад Срне Мијушковић 1/3. Изложба најуспешније осликаних јаја и ликовних радова организована је у Галерији РТС-а где су победницима уручене награде.

ЧЕСТИТАМО!

ШЕШИРИЈАДА

У петак 1.4.2022. године одржан је маскенбал за ученике од 1. до 4. разреда. Тема овогодишњег маскенбала је „Шеширијада”. За ученике првог и трећег разреда маскенбал је одржан у школском дворишту за време 4. часа, 10.40–11.25 часова, а за ученике другог и четвртог разреда у холу школе за време првог часа у поподневној смени 14.00–14.45 часова. Шешире су правили сами на часовима ликовне културе или уз малу помоћ родитеља, који су на овај начин такође укључени у школске активности. Задовољно су показивали своје шешире и међусобно размењивали идеје за прављење занимљивих шешира.

С. Н.

ЛУТКЕ У НАСТАВИ

Трибина „Нека лутка игра као чигра” била је подстицај да ученици 3/2 на часовима ликовне културе праве лутке од чарапа, дугмића и другог рециклажног материјала. Трудиле су се, сарађивали и уживали стварајући своја уникатна дела, а затим су и осмислили кратак позоришни комад у коме су имали прилику да прикажу и неке до сад неоткривене таленте. Осим што су се лепо забавили, научили су и применили знања, како о рециклажи, тако и основним елементима луткарског позоришта и представе.

И ЈОШ ОВО

Ену Срдић, ученицу одељења 4/2, школа је, за постигнуте изванредне резултате на такмичењу из математике - (пласман на општинско такмичење и друго место на градском такмичењу), наградила књигом. Ена Срдић и Филип Марјановић, ученици 4/2, награђени су и за постигнут пласман на такмичењу Мислиша.

Наставница Сузана Тубић

Са Косанчић Иваном уходим Турке

Косанчић Иван и ја се познајемо дуго, још од када смо били деца. Сећам се дана када смо се упознали, пре десетак година, као да је било јуче. То је једно од мојих најлепших сећања, заувек ћу га памтити. Враћам се у садашњост.

Иван и ја се скривамо у жбуњу. Примећујем да се труди да не дише превише гласно иако не могу да га чују. Ако се питате, читаоци, ко то не може да га чује, вероватно сте већ погодили. У питању су Турци. Они се припремају за рат на Косовом пољу, као и ми, Срби. Иван и ја смо одлучили да ћемо кришом отићи и уходити Турке не би ли сазнали нешто више о њиховим тактикама, оружју и војницима. Ја тренутно држим једног на оку, а Иван двојицу. Онај којег ја посматрам има кратку црну косу, велики нос и мале очи. Висок је око метар и деведесет, има дуге ноге и руке и огромну главу. Нисам сасвим сигурна како изгледају двојица на које Иван пази јер ја гледам на исток, а он на запад; тако смо се договорили. Црнокоси Турчин тренутно мазе раскошног коња сиве длаке. Коњ одједном почиње да њуши нешто. Трудим се да останем мирна. А онда се присећам. Оставила сам јабуке у торби коју сам понела. Коњ полако прилази жбуну. Иван се окреће у мом смеру и забринуту ме гледа.

Не знам шта ће уследити...

Нађа Секуловић 6/4
(Трећи школски писмени задатак)

На слави код кнеза Лазара

Многи мисле да је бити слуга једна поприлично напорна и досадна ствар. Међутим, приликом неког окупљања, може да се сазна доста интересантних тема, о којима цар дискутује с гостима. Тако, остале слуге и ја касније разговарамо о теми која је те вечери била главна за столом и делимо утиске.

Вечерас, у двору кнеза Лазара, окупиле су се најзначајније војводе, уочи Косовског боја, који је требало да се одржи на Видовдан, следећег дана. Сви су седели поређани по важности. Читав догађај подсећао је на тајну вечеру. С леве стране седео је Вук Бранковић, с десне стари Југ Богдан и до њега девет Југовића, а на челу се налазио Милош Обиличић и поред њега Косанчић Иван и Топлица Милан. Ја сам доносила тањир по тањир, прецизно ређајући све, тако да је трпеза ускоро заиста блистала, а ја сам је поносно посматрала, задовољна својим радом. На почетку вечери, кнез Лазар и све војводе лепо су се најели, а онда, тако пуних стомака, дошао је ред на испијање вина. Када сам свима насула чаше, уследио је говор кнеза Лазара. За почетак, пожелео је срећу свима у сутрашњем боју, а онда понаособ наздрављао. Ти говори су ми били досадни и мислила сам да се ништа нарочито вечерас неће догодити, међутим, након што је цар показао сумњу у Милоша, уследила је препирка. Милош је љутито устао, лупио руком о сто, а затим се побунио, бесно говорећи да он није издајник, већ је то Вук Бранковић. Како је то само гласно било, цела просторија је одзвањала. Тада на сцену ступа и Вук Бранковић, који је започео свађу с Милошем. Међутим, кнез Лазар је спречио даљи сукоб међу њима, бесно пославши све својим домовима, а мени је затражио још вина.

Ја сам у свему овоме стала на Милошеву страну, чврсто верујући да он никад неће бити издајник. То се могло чути и у његовим речима које су истински одзвањале и могла се приметити искрена љубав и оданост према својој вери и држави.

Дарја Бабић 6/4
(Трећи школски писмени задатак)

Наставак новеле „Вањка” Антона Павловича Чехова

Те ноћи је дивно спавао, упркос тврдом и неудобном трему на коме је лежао. Целе ноћи сањао је деду, топло огњиште и удобну фотељу у тој малој, ушушканој соби са ниским плафоном и меканим теписима.

Следећег јутра дувао је јак ветар. Поштар је дошао да покупи писма, али, када је отворио поштанско сандуче, Вањкино писмо као да се својом вољом истргло из поштаревог стиска и препустило ветру који га је носио. Поштар је потрчао, али то није ништа вредело. Било је суђено да Вањкино писмо настави свој пут. Летело је данима, недељама. Заглављивало се у крошњама дрвећа, али би се сваки пут истргло и наставило даље, као да га нека невидљива сила води.

Једног пријатног дана, сунчаног и без ветра, писмо је пало тачно испред улазних врата мале и скромне куће. На вратима је писало Константин Макарич, број 13. Било је јутро и господин Макарич је баш кренуо у двориште да, као и сваког дана, сређује башту. Када је отворио врата, веома

се изненадио угледавши писмо које је лежало на прагу, чекајући да буде прочитано.

Деда је сео у фотељу и отворио писмо, а када је препознао рукопис свог малог Вањке, срце му је заиграло као никада до тада. И њему је дечак много недостајао.

Деда Константин није часио ни часа! Одмах се запутио код драгог унука како би га спасио од туге и бола коју ниједно дете не би смело да осети.

Невидљива сила која је водила писмо била је Вањкина нада. Дечак је веровао и надао се да ће деда доћи по њега и то је писму давало снагу да иде даље, да се истргне из поштаревих руку и крошњи дрвећа и настави ка циљу. Позитивност и јака вера давале су и Вањки снагу да издржи сав терет и бол који му је неправедно нанесен.

Дечак и деда су поново били заједно.

Ева Драгојловић 6/4

Били су достојни тренутка у који их је живот ставио

Затворила сам врата куће и угледала насмејано Верино лице.

„Погледај, најзад је готов!”, показује ми она џемпер боје труле вишње који јој је мама исплела.

„Диван је, баш ти лепо стоји. Волела бих да моја мама зна да плете.”

Идемо полако ка школи, не журимо превише, иако је први час писмени из математике. Кажем Вери да се Пери свиђа Марија, а она мени да се Петра ошишала на кратко... У школском дворишту је уобичајена гужва, чује се преслишавање ђака и гласан смех. Нас две улазимо у учионицу. Наставник дели вежбанке и убрзо почиње да диктира задатке.

Одједном се зачу бат корака у ходнику. У учионицу је ушла група немачких војника и претећи оружјем истерала нас је из клупа. Зграбила сам капут, стрпала ствари у торбу и ухватила Веру за руку. Тресла сам се од страха, али ми је њена рука пружала сигурност, као и много пута раније. Кренули смо у немој колони, двоје по двоје. И наставник је пошао са нама. Први пут сам осетила како нам је тај човек, пред којим су нам клецала

колена у учионици, сада близак и драг. Гледао нас је заштитнички, топлим очима и узвикнуо: „Децо, ваша је младост чиста као суза! Овим зликовцима ће судити историја!”

СТИЖЕМО НА ЛИВАДУ И КОЛОНА СЕ ЗАУСТАВЉА. Окрећемо се према стрељачком строју. Нико не дрхти. Сви стоје мирно, не види се страх у нашим очима. Пркосимо овим злим људима. Чврсто се држимо за руке. Верујемо да ће тако наша невиност, наше наде и наши снови створити непробојни штит који ће одвратити непријатеља од његове намере. Али гласна команда немачког официра запара тишину и севнуше рафали. Верино лепо лице претвори се у болну гримасу. Држећи се за руке, падосмо истог трена.

Лежим на земљи, ледена језа прожима ми тело. Преко лица ми је пала Верина школска торба, само крајичком ока видим небо. Осећам како се топла, лепљива течност слива низ моју руку, а оштар бол ми пара плућа. Не знам да ли ћу дочекати следећи дан... Знам само да се овакав злочин више никада не сме поновити.

Дуња Божовић, 7/2

Моји идеали

Снага воље је оно што морамо пронаћи у свом срцу и уму, оно што ће нас водити кроз живот и давати нам мотива да наставимо даље, чак и када осетимо умор од непрестане борбе за достизањем својих идеала. Након безброј пређених степеница и хиљаду погрешних корака најзад ћемо држати на длану оно о чему смо увек сањали и маштали.

О одрицању и спремности на жртву ради очувања слободе, поноса или живота моја генерација је често слушала у причама старијих, док сами на својој кожи нисмо искусили тежину ратних страха. Знајући колико су се они борили за свој идеал, слободну домовину, најмање што можемо да учинимо у знак захвалности према њима јесте да и ми тежимо слободи и срећи, да будемо храбри и поносни и да верујемо да су циљеви за које се боримо исправни и вредни труда. Некоме је циљ материјално богатство, некоме срећна и здрава породица, некоме успешна каријера и свако од нас се различитим средствима бори да стигне до свог циља. Тај пут ка циљу је присут препрекама и ниједну од њих није лако заобићи, али уколико се довољно верује у оно чему тежимо, у идеал о коме сањамо, ништа није недостижно нити немогуће.

Неке су жеље тешко оствариве, поједини идеали предалеко од нас и увек нас прати сумња, питање да ли ћемо успети у својим намерама или заувек болно чезнути за оним што нам остаје недодирљиво. Идеали су светлост у човековом животу и оно што чини да сваки нови дан осване пун наде и вере у бољу будућност. Ако тражимо од живота много, он ће нам дати мало, али ако тражимо мало, неће нам дати ништа. Сетимо се тога када помислимо да су нам амибиције превелике и да смо поставили себи тешке циљеве. Снови су то што нас подстиче да увек будемо бољи него претходног дана. Знај да ће се сви идеали којима тежим: да успешно завршим школу и бавим се оним што волим, да имам велику и срећну породицу и да увек будем насмејана и оптимистична остварити уколико се довољно борим.

Чим почнемо да верујемо у себе и уложимо напор да остваримо оно што желимо, препреке постају једноставније, а идеали спремно чекају да их пригрлимо. Идеали су боје којима је насликан човеков живот и одувек му дају смисао и суштину.

О чему маштам

Свако од нас има свој неки посебан свет, у којем машта и у који увек радо свраћа. То је место где размишљамо о нашим циљевима, где их постављамо. Свет створен за размишљање, где нас ништа неће ометати. С времена на време, потребно је одступити од свакодневних, уобичајених ствари, којима, ми сами себе форсирамо, а тога нисмо ни свесни.

Од малена мама ми је увек пуно читала. Са три и по године, учланила ме је у библиотеку. Био је то потпуно чаробан свет за мене. Обожавала сам да сама бирам сликовнице. Волела сам да слушам различите приче, и да дуго времена, након читања, размишљам о ликовима и тумачим њихове поступке. Верујем да се из тога касније развила жеља за писањем сопствених песама и изражавањем свог мишљења код различитих књижевних дела које смо касније радили у школи. На тај начин, читање и писање постали су мој свет маште.

Када сам била други разред, први пут сам написала песму, сама. Иако није била сачињена од много прелепих описа и много рима, ја сам била поносна на ту песму. После тога сам добијала још више инспирација различитих врста. Написала сам неколико песама. Најдража од свих ми је песма посвећана мом брату од тетке, за ког сам увек била много везана. Док сам писала песму, једном сам се чак и расплакала. Касније је моја учитељица послала ту песму на конкурс и прошла је на следећи ниво такмичења. Тако сам, у четвртном разреду отишла на такмичење у писању. Било је забавно и упознала сам и другу децу која воле да пишу. И након тога сам наставила да пишем песме. Посебно ми је драга и песма коју сам посветила својој сестри Мини, непосредно након њеног рођења. Сада, када помислим на писање песама, маштам о томе да моје дело једног дана, буде у дечијој литератури.

Писање песама посматрам као начин да искажем своје мишљење на креативан и маштовит начин. Не знам чиме ћу се у животу бавити, али бих волела да наставим са писањем песама, макар у виду хобија. Надам се да ћу успети у томе и да ће ме увек чинити срећном као на почетку.

Лана Матић, 8/2

Теодора Николић 6/3

ИМАМ ИДЕЈУ!

Све је било спремно. Јер најважније јесте било да тог петка буде сунчан дан. У Емилијиној улици освануло је магловито јутро. Али је она ипак сматрала да је сунчано. Протрљала је своје велике очи угледавши најсјајније сенке на плафону. То су, можда, биле сенке сунца.

Била је спремна. После школе отрчала је до дрвета. Непријатељ је био близу. Осећали су то, али се нису плашили. А и да јесу, знала је да храброст почива у страху, који пак не сме загосподарити умом. И несташни зраци сунца помераху се у складу са њеним сатом. У два поподне часовници су утихнули, а птице одлетеле. Јер је ветар носио ехо. А како не постоје срећни ветрови (макар не више), песма је била тужна. И иза угла се појавише три велика возила са великим дизалицама, алатима и лопатама. У правом тренутку дала је дрвећу знак. Седам великих крошњи чинило је исте покрете. И, одједном, возила стадоше.

Сунце је сијало високо на небу обасјавајући дрвеће. Ипак, крошње не имаху ниједне сенке. Зато Емилија спретно скочи с дрвета на једну жардињеру.

„Шта је страшније”, мислила је ноћима, „од огромних свирепих шумских сенки? Које ће те прогутати живу? И заробити твоју душу? У сопственом очају и усамљености? А твој ће дух бити заробљен. Без имена и трага. У сенци.”

- Па наравно... када сенки нема.

И тројица радника стајали су сада ван својих возила, престрављено гледајући у осунчан трг. Седам великих крошњи њихало се на ветру који је мрсио њихове листове. А овога пута сâм звук светлости носио је крошње к сунцу.

Ана Радосављевић, 7/3

Прича пса луталице

Једне вечери, тачно око три сата по поноћи, зачуо сам тужно завијање које ме је стварно мучило и од ког нисам могао спавати.

Храбро сам устао из кревета и кренуо према вратима. Увек сам имао страх од животиња. Кад сам изашао из куће, видео сам великог прљавог браон пса. Никад нисам видео такву животињу. Мислим да му је било хладно, а и сажалио сам се, па сам га тихо увео у кућу. Осмехнуо сам се јер сам успео да превазиђем страх. У том тренутку је рекао: „Хвала”, а ја сам се окренуо и зачуђено га погледао. Упитао сам га откуда се нашао тамо, а он ми је испричао врло занимљиву причу.

Рекао ми је овако: „Потичем из угледне породице. Био сам врло забаван пас. Увек бих се играо са децом и јурио их по кући, али тако бих сметао свом власнику, па су ме избацили. Био сам исцрпљен јер сам лутао недељама. Срео сам децу која су ме гађала камењем. Док сам бежао, упао сам у реку. Пустио сам да ме река води. Кад сам се пробудио, лежао сам у блату, а онда сам полако корачао до ове куће.” Та прича ме је баш дирнула.

Од тада смо постали најбољи пријатељи. Учио ме је оно што он зна, а ја сам њега оно што знам ја.

Немања Маричић 5/3

(Четврти школски писмени задатак)

Принц на белом коњу

У једној далекој земљи живео је принц са својом принцезом. Били су срећни све док једног дана аждаја није отела принцезу.

Принц је био јако тужан и решио је да спасе своју принцезу. Сео је на свог крилатог белог коња и кренуо преко седам мора и седам гора да стигне на врх планине где зла аждаја држи његову принцезу. Почела је борба између принца и окрутне аждаје. Борили су се до тренутка када је принц својим мачем погодио аждају у срце. Лаганим кораком отишао је до кавеза у коме се налазила његова вољена принцеза. Заједно су отишли ка двору на свом крилатом белом коњу.

Живели су срећно до краја живота.

Мила Бартул 3/1

Звездани једнорог

Тамо далеко питате се шта је после свемира, јелда? Па ево једне приче. Тамо далеко после свемира има један прелеп свет. Тамо има још три света, недалеко од тог света о коме причамо сада. На том месту је све од слаткиша, али је здраво. У том свету теку водопади од истопљене шећерне вуне. Тај свет се зове СВЕТ ИЗ СНОВА и крије једног посебног једнорога. Њено име је Звездана, а када причају о њој некада је назову и Звездани једнорог. Зашто?! Зато што Звездана воли звезде и да их гледа и да их хвата. Она је плава и има љубичасту светлуцаву гриву. А пошто има сличних једнорога, она има на свом телу знак звезду. Како би могла да се креће у мраку има магичан рог који светли. Управо је ухватила прелепу светлуцаву звезду и одлучила је ће је задржати до краја свог живота, а остатак приче испричаћу вам неком другом приликом.

Софија Станковић 1/2

МОЈ ЉУБИМАЦ

Мој кућни љубимац је жуто-бели мачак Лаки. Нашао сам га на улици пре четири године са повређеном ногом. Како ветеринар није могао да му спасе ногу, постао је треног маче, али ја сам био упоран у убеђивању родитеља да га усвојимо. Време смо проводили у игри и мажењу и како је растао, недостатак ноге није представљао проблем. Он је сада један разигран мачак који обожава да трчи, пење се на дрво и лови ситне животиње, а ја сам срећан што имам љубимца кога сам одувек желео.

Алекса Ивановић 2/1

Авантуре једне семенке

Била једна семенка коју је једног дана ветар понео са једног белог цвета. Семенка се прво уплашила, а онда се обрадовала јер је кренула у нову авантуру.

Летела је изнад шума, река, ливада, потока. Док је летела, видела је како је дрвеће добило ново лишће, како је трава зелена, а птице певају. Дуго је летела док је ветар на крају није спустио у башту једне девојчице. Семенки се свидела башта где ју је ветар спустио. Упознала је много нових семенки које ће се у једном моменту претворити у лепе шарене цветове.

Како је време пролазило, семенка се прво претворила у биљку, а онда је израсла у цвет беле боје.

Андрија Петковић 1/3

За мене није зима, за мене је лето

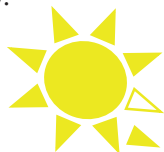
Гледам кроз прозор,
видим Снешко Белић је нестао.
Играју се другари напољу.

Померио се сат, а ја гледам
зашто напољу није мрак.

Другарица ми каже: Зар ниси
запамтила?
Сада је пролеће, није зима.
Облаче се танке јакне,
а где су бунде и дебели џемпери?
У дно ормана сад су смештени!

Мама ми каже: Обуци се добро,
joш увек није тако топло!
Она зна да је пролеће,
али да још увек није лето.

И чему све то?
Пролеће, лето, зима,
није исто свима.
Па, ти види то,
кад је за тебе лето.

Мила Панић 1/3

Игра

Игра напољу велика је срећа,
Радост је права у крошњи дрвећа.

На дрво свако попнем се лако,
Људи се чуде и да сиђем помоћ ми нуде.

У парку се дигне велика граја,
Кад дођу другари из целог краја.

Са мојом куцом Акијем забава је права,
Стално сам са њим осим када спава.

Ја му бацам лоптицу, он мени врати,
У тој игри заборавим колико је сати.

Свако дете свога друга тражи,
У парку, у школи и на плажи.

За игру је увек кратко време,
Јер нас маме зову да се кући крене.

Нина Радичевић 3/1

МОЈ ЗАВИЧАЈ

Свако јутро у цик зоре,
пробуде ме сунца боје.

„Устај, устај”, мајка збори,
„радуј се београдској зори!”

Музика трамваја весело нас прати,
мене у школу, на посао мати.

Чим се школа заврши, обавезе многе,
ићи ћу на Аду да „прошетам ноге”.

Много волим да шетам, по ноћи и дану,
по предивном нашем Калемегдану.

А на ушћу река Дунава и Саве
са сестром и браћом играм игре праве.

А кад се одморим, путем ћу што краћим,
пожурити кући да радим домаћи.

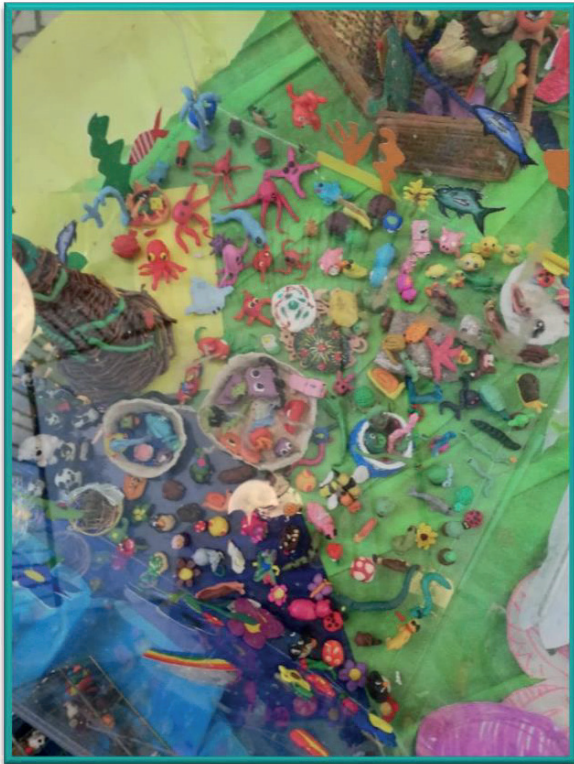
Београд је предиван, има бео сјај,
најлепши је, најлепши мој завичај!

Дуња Чаркиловић 4/3

Никола Павковић 1/3

Природа мора бити чиста, бити чиста

Чувајмо природу, нек' она буде здрава,
Јер за кисеоник она је фабрика права.
Птице мале што певају са гране,
Не смеју само остати са стране.

Чувајмо природу, нек' она буде здрава,
К'о зелена трава, коју поји река Сава.
Верујем да, ако све буде по плану,
Певаће птичице, чак и на мом длану.

**ПРИРОДА МОРА ДА СЕ ОЧУВА, БЕЗ
ПРИРОДЕ НЕМА НИ НАС!**

Марко Ђотуновић 6/4

Природа наша

Када сунце дође, сваког раног јутра,
волим небо чисто и једва чекам ново сутра.

Кад у школу кренем, а небо је све мање плаво,
па се бринем зашто, да ли нам је сунце здраво?

Причају о загађењу, ваздух нам је лош,
а ја бих да се играм и да дишем још.

Природа нам страда, нисмо добри према њој,
а све нам је дала, пружимо јој и ми дар свој.

Чувајмо шуме, реке и мора, чувајмо ваздух, биљке и птице
и само тако бићемо деца природе, њене свезналице.

И зато немој прљати природу, чувај је да буде као суза бистра,
а то значи само једно: „Природа мора бити чиста, бити чиста!”

Миа Иланковић 6/4

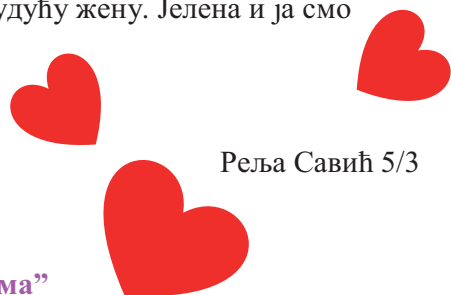

Исповест епског јунака

Ја, цар Душан, висок сам два метра. Због те висине мислио сам да ће ме се жене бојати чим ме угледају.

Једног дана сам чуо да у латинском граду Леђану живи предивна девојка по имену Роксанда, ћерка краља Мијајла. Послао сам свог слугу Тодора да је прстенује. Када се вратио, питао сам га колико је Роксанда лепа уживо, али он је рекао да је био мрак па је није баш добро видео. Свеједно, ја сам повео сватове и кренуо по њу. Краљ Мијајло ми је забранио да поведем своје сестриће Војиновиће. Чим смо се сви окупили, кренули смо ка Леђану. Током пута није било већих проблема. Пошто смо стигли, био сам веома узбуђен, али био сам и збуњен кад сам угледао неко Латинче у пуном оклопу. Сазнали смо да је то изазов који је неко од нас морао да успешно изврши. Питао сам све сватове ко сме да се бори са Латинчетом. Нико се није јавио, а ја сам отишао у шатор како бих размислио. Тада је ушао неки млади Бугарин и понудио се да он оде у борбу, што сам ја, наравно, одмах прихватио. Био сам фасциниран са којом лакоћом је решио тај и још неке изазове. Након што је са успехом решио све постављене задатке, сазнао сам да је то мој трећи сестрић – Милош. Док смо ишли натраг ка свом двору, напао нас је неки створ који је познавао Милоша. Међутим, Милош је победио и то чудовиште. На крају се прича није лепо завршила. Већ први дан нашег брака Роксанда је побегла. Неко време сам туговао све док нисам упознао Јелену, моју будућу жену. Јелена и ја смо остатак живота провели у љубави и срећи.

Од тада сам научио да први избор не мора бити онај прави.

Реља Савић 5/3

Мотив пријатељства у роману „Аги и Ема”

Пријатељства се склапају од најранијег периода живота, из вртића, школе, комшилука итд. У роману „Аги и Ема” описано је право пријатељство које нема граница и ограничења.

Аги је један мали љубазан усамљени дечек који се селио осамнаест пута. Где год да се преселио са родитељима, деца из школе су га задиркивала, родитељи су стално на послу и нису имали времена за њега, а он није имао пријатеље. Једног дана док се љуљао у дворишту, Аги је видео стару кућу коју је назвао зачарани замак. Помислио је да тамо могу да живе само бубе, паукови и духови. Његов живот се променио када је упознао Ему. Она је била необична стара госпођа, ведра, добра, радознала, али и усамљена. Пружила је Агију љубав и помагала му је да буде срећан. Заједно су ишли на клизање и сладолед, играли су шах без фигура и табле и још много тога. Ема је имала кокошку Грофицу.

Агијеви родитељи су после неколико недеља одлучили да се поново преселе. Агију се то није допало, наљутио се на родитеље и рекао им да не жели да остави Ему. Ема га није подржала у противљењу родитељима и рекла му да се што пре спакује. Када је дошао у нову кућу и ушао у своју собу да распакује ствари, чуо је ударац каменчића у прозор. То је била Ема која му је рекла да се веома намучила да би купила крш од куће која је била поред и да имају много тога да поправљају.

Ово пријатељство је право и родило се из усамљености дечака и старице. Оно нам показује да се право пријатељство не мери годинама и бојом коже, већ искреношћу и особинама којима се особе допуњују и чине их срећним.

Софија Шалетић 5/3

Friendship. What a wonderful thing!

F r i e n d s h i p

Of course, when I say 'friendship' an image of two or more people laughing, smiling, or having fun, in general, appears in your head, right?

It is much more than that, though.

Having a friend means having somebody around you whom you can rely on at any time, day or night. Sounds marvelous, right? Almost flawless, in a way.

But how good is friendship if it is one-sided? What good is friendship if it is asymmetrical if it is more you give and they take, instead of both giving and taking?

That is *not* friendship.

Friendship is not reaching out your hand to somebody and then pulling you deeper below into the abyss while they ascend. It is not the feeling of being so pleasantly embraced by one, only to be maliciously stabbed in the back by the very same person, only a split second later. That is why it is so important to be careful who you choose.

Foremost, not to give away so many chances to others when you would not give them to yourself. That is why it is so crucial never to do things around you - *you* would not like to go through yourself.

The friend can be a part of your family - a partner or even a soulmate.

Treat them as such. A true friend is worth infinity. More than any amount of money existing, so treasure them.

by Nina Babić, 7/3

Happy Easter, Europe!

Sun and Moon

When you see the light of the Moon,
You will fall asleep soon.
It seems like the Moon is full,
And that looks pretty cool.

You need to know that the Sun is shy,
And that's why it's not on the sky.
Sun and Moon like brother and sister,
Can also be Miss and Mister.

Marko Đotunović, 6/4

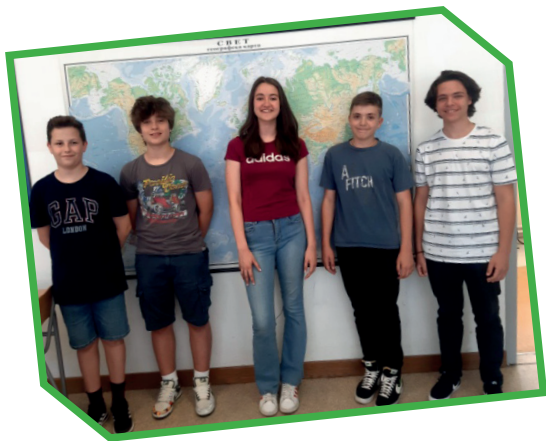
HELLO SUMMER

It is summer, everything is okay...
It's been a long school year. All the hard work in the past got me dreaming about the relaxing summer break.
Bad emotions vanish when the sand meets my fingers and all the worries go away. The light summer breeze followed by the calming sound of the cool waves is coming to meet the sun-kissed shore. The sea reminds me of the fun summer days filled with joy, freedom and adventures.
The water of the Adriatic Sea already warmed up, looks amazing. I'm watching it and I'm trying to remember every detail.
Warmth and light are the things that make summer the best part of the year.

Sofija Jezdić, 6/2

ТАКМИЧЕЊЕ ИЗ ГЕОГРАФИЈЕ

Због ситуације са вирусом, после тачно две године, реализовано је такмичење из географије. Одређени број ученика је нестрпљиво ишчекивао тај догађај, јер су желели да на што бољи и квалитетнији начин прикажу своје знање. То су ученици наше школе и показали (на слици).

Све је почело када је наставница географија поставила обавештење о пријави за школско такмичење. Велики број ђака се пријавило, али само је одређени број ученика могао да се пласира на општинско такмичење.

Ученици који су се пласирали на општинско такмичење и који су уједно освојили награде 19.03.2022. године су:

7. разред, Вук Радосављевић – 1. место, Никодим Марјановић – 2. место, Јован Радосављевић – 3. место и Огњен Галовић – 3. место; 8. разред: Уна Латинкић – 2. место, Матија Булић – 2. место.

Затим је наступило знатно веће спремање за градско такмичење. Ученици су вредно радили, али једино су седмаци постигли високе резултате: Вук Радосављевић – 1. место са освојених 100 поена, као и Никодим Марјановић са освојених 97 поена.

Оба такмичара су се пласирали на републичко такмичење, где је наша школа добила првака државе из географије, а то је Вук Радосављевић – 1. место са освојених 100 поена. Никодим Маријановић је освоји другу награду са 87 поена.

Морамо да кажемо да пут до оваквог успеха није био нимало лак. Сама чињеница да се такмичење није одржавало две године нам довољно показује храброст, моћ, снагу и мотивацију наших ученика за добрим резултатима. Саме награде и воља наших такмичара показују да за нас и нашу школу ништа није тешко и да баш они могу мотивисати и друге ђаке да остварују одличне резултате.

Уна Латинкић, 8/2

Вук Радосављевић – интервју

1. Можеш ли, за почетак, да нам објасниш какав је осећај бити на првом месту републичког такмичења из географије?

- Осећај је, наравно – леп. Драго ми је што ми се овај успех догодио, пре свега јер се и у своје слободно време, од раног детињства, бавим управо географијом. Пре него што сам кренуо у школу, волео сам да време проводим читајући атласе, посматрајући глобусе, а омиљена апликација за сналажење у свету ми је Google Earth.

2. Сви ми знамо у каквој смо се ситуацији налазили пре две године и колико је свима нама било тешко. Одакле таква мотивација?

- Мислим да је и у најтежим ситуацијама потребно да, без обзира на тешке услове, сагледамо бољу страну. У тешким временима у којима се налазимо, једино право и истинито остаје то – искрена радозналост и жеља за новим открићима и знањем. Моја мотивација настала је управо из тога.

3. Које би савете дао својим вршњацима? Да ли се човек тако роди или је уложен велики труд и рад да би дошло до оваквог успеха?

- Сматрам да није довољно само учити. Потребно је желети. Јер без те врсте мотивације успеха нема. Само са идејом да желимо нешто, то се може и остварити. Мислим да је за припрему за такмичења веома важно и предзнање, јер је неке потребна минимална припрема, а неке су можда потребне недеље како би се постигао исти резултат. Свима бих поручио да не одустају од својих амбиција и циљева.

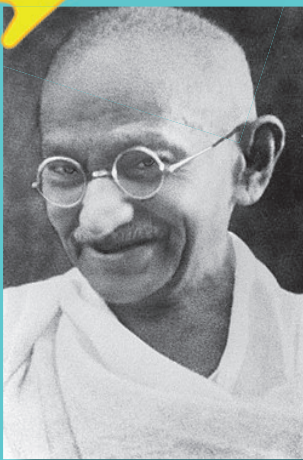
4. Која су твоја интересовања поред географије?

- У слободно време се највише бавим географијом, па са овом науком повезујем и остала интересовања. Веома волим да путујем, планирам разна путовања и велика жеља ми је да пропутујем цео свет. Интересују ме и остале природне науке, а највише хемија. Од спортова су ми омиљени тенис и пливање, а рекреативно се бавим и фолклором.

5. Где видиш себе за десет година?

- Видим себе као студента неког факултета природних наука. Још увек нисам сасвим сигуран за које занимање ћу се одредити, али мислим да ћу кроз даље дане свог школовања одлучити чиме бих се бавио.

Уна Латинкић, 8/2

МАХАТМА ГАНДИ - ВЕЛИКА ДУША

(1869-1948)

Махатма Ганди је један од оснивача савремене Индије и „отац нације“. Махатма је надимак, који у преводу значи „велика душа“, а добио га је од индијског писца Рабиндраната Тагоре. Право име му је Мохандас Карамчанд Ганди. Рођен је 1869. године у месту Порбандар у Индији која је тада била под британском колонијалном влашћу. Према хинду традицији, родитељи су му уговорили брак и оженили га када је имао 13 година. Касније је говорио да своје венчање није разумео, али је то била прилика да се лепо обуче, једе слаткише и игра се са рођацима. Његова жена, позната као Ба, била му је велика подршка током живота, а у браку су добили 4 сина.

Ганди је завршио права у Лондону, након чега је одлучио да се врати у Индију. Због посла одлази у Јужноафричку Републику, која је такође била под британском влашћу. Тамо доживљава бројна понижења због националне припадности и боје коже, па се придружио борби за признавање основних људских права Индијаца. Више пута је био у затвору. По повратку у Индију се укључио у политику и борио за ослобађање земље од британске власти. Ганди је примењивао принципе мира, истине и мирољубивог отпора, био је заштитник сиромашних и гладних, па је био омиљен у народу. Организовао је тихи бојкот свега што је британско, а познат је „Марш соли“, дуг 388 км, на који је кренуо када су Британци повећали порез на со. Коначно, 1947. године Индија је постала независна држава. Али, током своје борбе, Ганди је стекао много непријатеља и 1948. године је убијен. Остао је упамћен као велики борац за слободу и људска права који је све циљеве остваривао ненасилним путем. Говорио је да су вредности у које верује, истина и ненасиље.

„Нема пута ка миру. Мир је пут.“

„Ти мораш бити промена коју желиш видети у свету.“

„Око за око учиниће свет слепим.“

„Насиље рађа насиље.“

„Сила је оружје слабих, ненасиље је оружје јаких.“

„Земља пружа довољно да задовољи свачије потребе, али не и свачију похлепу.“

„Једини начин да живиш је да пустиш и друге да живе.“

„Живот без принципа је брод без кормилара.“

„Мој живот је моја порука.“

„Мото живота: обрисати сваку сузу са сваког ока.“

„Бог није ниједне религије.“

„Говори једино ако је то побољшање у односу на тишину.“

„Чак и кад сам мањина од једног човека, истина је и даље истина.“

Дуња Божовић, 7/2

Михајло Пупин

Један од најзначајнијих српских научника и проналазача 19. века био је Михајло Пупин. Наш научник рођен је 9. октобра 1854. године, у селу Идвор. Образовао се најпре у свом родном месту, у српској православној основној школи, а касније у немачкој основној школи. Средњу школу уписао је у Панчеву. Након што се преселио у Америку себи додаје презиме „Идворски“, чиме је нагласио своје порекло. Био је марљив ученик и због тога је био награђиван. У школи најбоље му је ишао грчки језик, као и математика. Током школовања углавном се издржавао држањем приватних часова и радећи тешке физичке послове. Успео је да положи пријемни испит за амерички универзитет Колумбија, где

је касније постао професор. Предавао је теорију електротехнике, што га је усмерило ка његовом интересовању за проучавање електромагнетних феномена. Његови изуми су светски познати и користимо их у свакодневном животу. Открио је секундарне рендгентске радијације и развио је брзу методу рендгентског снимања која се још увек примењује, она се назива „Пупинова теорија“. Успео је да отклони главну сметњу преноса сигнала на дужим растојањима, која се манифестовала у виду шума, тако што је поставио калемове на одређеним растојањима. Калемови су, у његову част, названи „Пупинови калемови“. У Београду постоји институт Михајло Пупин. Мањи кратер на Месецу је назван његовим именом. Медаља Михајла Пупина се додељује за допринос националним интересима Америке. Велика интерактивна изложба у септембру 2015. године била је посвећена његовим изумима. Током разгледања изложбе у Историјском музеју Србије могло се видети изглед телефона и радија у Пупиново време, пренос звучних таласа, рендгенски снимци, 3D приказ једног часа на универзитету Колумбија, као и друге занимљиве научне проналаске. Преминуо је 12. марта 1935. године, а сахрањен је на гробљу Вудлаун у Бронксу.

Мудре изреке Михајла Идворског Пупина:

- „Неуспех је предах за будућу победу.“
- „Ништа не чини човека тако срећним као поштено уверење да је дао све од себе.“
- „Многе проналазаче и научнике уништило је то што су поверовали да су „надљуди“.“
- „Вера без уверења је кућа саграђена од песка.“

Андреа Јелушић, 8/4

САРА И ЗАБОРАВЉЕНИ ТРГ

Зоран Пеневски

На животном тргу

У књизи „Сара и заборављени трг” испричана је прича се о девојчици која је у својој машти посетила чудесни трг на коме је тражила своју баку.

Сара је имала дванаест година, много је волела баку и лепо се дружила са њом. За време распуста је одлучила да иде код баке јер јој је код куће било досадно. Њен тата је заборавио како да дође до трга, па је Сара одлучила да иде пешице. После неког времена лутања нашла га је. Био је чудан јер је на средини имао мост који ничему није служио. Док се чудила мосту, до ње је долетела птица, која је умислила да је мачка и рекла је како је бака нестала. Сара се уплашила и пожелела да тражи баку по продавницама које су биле све чудније како је даље ишла. Прво је налетела на самопослугу у којој је све било наопачке, чак и продавачица, а онда у посластичарницу „Бакин лек” у којој је продавачица имала шкољке између стакала дебелих наочара, али је правила укусне колаче. Ишли су чак и у музеј писаћих машина, пронашла је и Краља белих сенки који је тврдио да има две главе и који је био у заслепљујуће белој соби. Истраживала је трг, али

нигде није могла да нађе баку, па је одлучила да оде кући и да то каже родитељима. Када је кренула, један човек јој је рекао да затвори очи и концентрише се на слику у свом уму. Тамо се појавила силуета краљице Маското, власнице тог трга, која јој је рекла како се све то дешава у њеном уму и да ништа од свега тога није стварно. Рекла јој је и да ако жели да напусти трг мора да га заборави. Сара је одговорила да жели да се врати и одједном се нашла у садашњости, у колима. Тата јој је рекао да има четрнаест година, да је бака умрла и да су се он и мама развели. Била је збуњена и тужна, али је морала да прихвати истину.

Мислим да је роман веома необичан и маштовит. Догађаји су испричани неповезано, и повремено ми је било тешко да пратим радњу. Крај романа је тужан, и мислим да је писац желео да поручи да деца треба да се суоче са чињеницом да живот не траје заувек.

Нестор Мирјанић 5/4

У потрази за детињством

Растем, иако нисам пристао да растем и да се мењам. Схватио сам да никоме не треба мој пристанак јер живот протиче као река кроз своје корито, не застајкујући и не осврћући се.

Девојчица Сара, главна јунакиња дела, не зна да се једно поглавље њеног живота заувек завршило. Њен дечији дух не жели да се помири са тим и она кроз целу књигу тражи баку. Бака је непрестано подстицала Сарину машту и маштала заједно са њом. А сва деца воле да маштају. Тражила је баку да заврше причу о чудном граду са необичним продавницама. Сара тражи Трг за који нико није чуо. Она тражи део свог детињства који је највише волела, а који јој је сурово отргнут. Са баком је била далеко од ружне стварности.

Више није могла да комуницира са баком, али Сара такође није знала да јој је бака у аманет оставила цео један измаштани свет као утеху њеном малом детињем срцу.

„Сара и заборављени трг” је нежна и емотивна књига која нас води у свет маште, са много занимљивих ликова које треба замислити по сопственој вољи. Опмиње нас да више ценимо особе које волимо и које су посебне у нашем животу. Болно нас буди из уљуљканог дечијег света где је губитак драге особе тема о којој се не говори. Учи нас да је сваки дан, био кишни или сунчан, баш тај дан у коме ћемо бити бољи него што смо били јуче.

Вук Војиновић 5/2

Чаробни свет

Почиње летњи распуст и девојчица Сара одлази код баке. Међутим, баку не може да нађе и она почиње потрагу за њом.

Сара доспева на заборављени трг и ту почиње њена чаробна авантура. Током потраге за баком, Сара упознаје маштовите ликове попут Константина Константина, Кишобрадог, Пупкооког, Краља белих сенки и многе друге. У тој авантури је прати птица Берти, која је умислила да је мачка која лови мишеве. Осим што упознаје бајковите ликове, Сара обилази и

необична места као што су радионица за поправку детињства, музеј писаћих машина, бутик таласа... У њима покушава да нађе баку, али и одговоре на питања која је муче, а тичу се детињства, одрастања, али и сећања, заорава, пролазности живота и смрти. Фантастичне илустрације романа олакшавају путовање кроз чаробни свет маште. Управо машта је помогла Сари да њена бака вечно буде са њом.

Ана Лукић 5/5

ТАЈНА ЖУТОГ БАЛОНА

Никол Лезије

Детективи среће

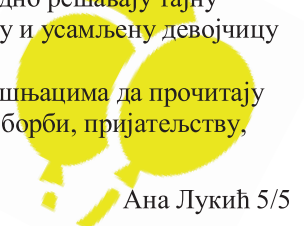

Почиње летњи распуст. Девојчица Доминика нема могућност да отпутује на море и остаје све време у граду. Она је тужна и по цео дан се досађује све до тренутка када на њену терасу слети жути балон са поруком. Поруку је написала њена вршњакиња Елена која тражи другарицу за игру. Поред позива за игру у поруци није наведена Еленина адреса.

Изазов је веома примамљив. Доминика заједно са својим братом, Мишелом, креће у

потрагу за непознатом другарицом. Једини траг који им је од помоћи је трака на балону и име девојчице. Потрага за Еленом почиње, а брат и сестра су упорни и истрајни у одлуци да на свом детективском путу нађу Елену. Успут упознају старог сликара Кичицу који им се придружује и помаже у потрази. Њих троје заједно решавају тајну жутог балона и проналазе болесну и усамљену девојчицу Елену.

Препоручујем свим својим вршњацима да прочитају овај чаробни роман о упорности, борби, пријатељству, сновима, срећи...

Ана Лукић 5/5

Мистериозни трагови

Тајна жутог балона је књига о десетогодишњој девојчици Доминики која живи у Француској и креће у потрагу за мистериозном девојчицом чија је порука стигла до ње заједно са једним балоном.

Почео је летњи распуст и Доминика се досађивала зато што њена породица није ишла на одмор ове године, а све њене другарице су отишле. Једино што је могла да ради било је да помаже својој мами око послова у кући, а то није било забавно. Једног дана до прозора је долетео велики жути балон за који је била везана порука. У њој је писало да једна девојчица по имену Елена тражи пријатеља. Доминика се прво много обрадовала, а онда је схватила да у поруци не пише адреса. Прво се разочарала, а затим се сетила да њен брат Мишел воли детективске романи и да је добар у решавању мистерија. Пристао је да јој помогне. Прво су тражили исти жути балон, али нису имали среће, затим су тражили исту плаву траку којом је била везана порука, али када су је нашли продавачица је рекла да она не пита купце како се зову. Одлучили су да одустану ако не нађу никакве трагове у парковима.

Обишли су два парка и већ су почели да губе наду када су упознали старог сликара који је познавао Елену.

Доминика га је испитивала о њој, док је Мишел правио план. Открили су да је Елена парализована и да се креће у инвалидским колицима. Ускоро су се спријатељили са сликаром и назвали га деда Кичица. Једне вечери им је рекао да иду кући и да ће им сутрадан открити свој план. Следећег јутра брзо су отрчали у парк и са олакшањем видели да их он чека. Његов план је био да продају мале пластичне птичице људима из те улице који имају децу. Тако су ишли од врата до врата и нудили птичице. Хтели су да одустану код последње куће, али су за сваки случај проверили и у њој. Управо у тој кући живела је Елена. Брзо се спријатељила са Домиником и било јој је жао што су је толико дуго тражили јер није ставила адресу. На крају су сви били срећни.

Књига је веома узбудљива, и док сам је читао сваког тренутка сам се питао шта би следеће могло да се деси. Главни јунаци су прошли кроз бројне авантуре, али све је вредело. Доминика је на крају нашла нову пријатељицу.

Нестор Мирјанић 5/4

Загрљај другарства

Јул је месец када сунце пржи густе гране липе. Цео град стоји на тешким ногама, отеклим од врућине. То не могу да виде они који су већ отпутовали на одмор и који не мисле на оне који су остали. Доминика је такође остала беспомоћна и очајна. Договарала се сама са собом како ће искористити овај распуст да научи да плива на леђима...

Благи поветарац, топли дах живота, нам некада донесе балон у боји. Некада је то црвени балон, некада плави, а често и жути. Некада га ухватимо, а некада га само пустимо да оде даље да оде неком другом. А за тај балон је закачена порука, писана дрхтавом руком, некада испрскана сузама, а понекад сасвим уредна цедуљица брижљиво писана.

„Елена је много очекивала од своје поруке. Желела је да балон буде свакако жути; рекла је да је то боја која загрева срца, као пријатељство.” Многе ствари имају свој

посебан разлог због којих се догоде. Свакако, неке се ствари десе, ето само да би се десиле. Није невоља у стварима које се десе или не десе, већ је невоља што се лепше ствари увек дешавају другима.

Ова књига је предивна прича о свим жутим балонима који су некада полетели у загрљај другарству које ће се претворити у нежно пријатељство. Или у сусрет онима који ће разумети туђу немоћ и слабост и имати више разумевања за оне којима је разумевање потребно. Или за оне који су схватили да када чиниш другог срећним, ти постајеш срећнији. Када помажеш и дајеш, твоје срце се правилно развија као кад трчиш.

Ова књига нас учи стрпљењу и упорности. Учи нас одговорности према туђим осећањима, надама и жељама. Учи нас да верујемо у оно што је невидљиво.

Вук Војиновић 5/2

ЧАРЛИ И ФАБРИКА ЧОКОЛАДЕ

Роалд Дал

Чоколадна авантура

Чарли и фабрика чоколаде је роман о сиромашном и скромном дечаку Чарлију. Он одраста окружен породицом пуном љубави. Чарли живи у великој беди, радује се малим стварима и обожава чоколаду.

Игром случаја постаје добитник ”Златне улазнице”, једне од пет награда, за обилазак чувене фабрике чоколаде чији је власник господин Вили Вонка. Заједно са осталим добитницима почиње Чарлијева незаборавна авантура. Они посећују собу од чоколаде, возе се чоколадном реком, упознају

Награда за доброту

Књига Чарли и фабрика чоколаде је књига о сиромашном дечаку који добија прилику да посети највећу фабрику чоколаде на свету. Тиме се испунио његов највећи сан.

Чарли је дечак који има једанаест година и живи са својом веома сиромашном, седмочланом породицом. Чарли је обожавао чоколаду, али на његову жалост, пошто је његова породица била сиромашна, могао је да је једе само једном годишње, за свој рођендан. Најгоре је било то што је увек пролазио поред највеће фабрике чоколаде на свету кад год је ишао до школе. То је била фабрика Вилија Вонке. Једног дана је господин Вонка ставио златне улазнице у пет чоколада на свету и недуго након тога четири улазнице су пронађене. Сва деца која

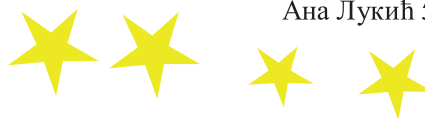
Добро дете

Чарли је сиромашан дечак који воли чоколаду. Он се по томе не разликује од осталих дечака. Чоколаду подједнако воле и сиромашни и богати. Он добија само једну чоколаду годишње као поклон за свој рођендан. То је све.

Једнога дана догодила се необична, срећна околност. Требало је само имати довољно среће да у некој од чоколада пронађете Златну улазницу. Какве је шансе имао Чарли у односу на оне који су могли свакога дана куповати неограничене количине чоколадних таблица? Аугустус Глумп је био прождрљив дечак, који је незасито прождиро храну. Верука Солт је бескрајно размажена девојчица, непримерено понашања. Виолета Борегард непрестано жваће жваке, а Мајк Тиви смисао свог детињства проналази у гледању гангстерских серија. Када се осврнем око себе видим пуно овакве деце. Пролазе кроз школу, седе у парку, живе у мом крају. Имају све и више их ништа не радује. Када немаш шта да једеш или шта да обучеш, презриво те гледају и називају те сиромашним. Духовно богатство се не рачуна. Можеш бити веома сиромашан

многобројне мале помоћнике Вилија Вонке, становнике фабрике познате под називом Умпе-Лумпе. Током ове авантуре дечак Чарли показује своје лепо васпитање и своје особине попут скромности, суздржаности и достојанства, по чему се разликује од похлепних и богатих вршњака. Управо зато Чарли бива награђен. Како и чиме, препоручујем да откријете сами...

Ана Лукић 5/5

су нашла улазнице су била безобразна, а последњу, пету улазницу је нашао Чарли. У обиласку фабрике, сваком детету се нешто десило. Огастус је упао у чоколадну реку и усисала га је цев за чоколадни крем. Вајолет је жвакала незавршену жваку и претворила се у боровницу. Веруку су верице убациле у рупу за смеће. Марк се смањило тако што је покушао да путује преко телевизијских зрака. Када је остао само Чарли, господин Вонка му је рекао да му поклања фабрику и да може да се усли унутра са својом породицом.

Роман је веома занимљив и маштовит. Свидело ми се што је Чарли, који је сиромашан и све време ћутљив, на крају добио главну награду - фабрику. Била је то награда за његову доброту.

Нестор Мирјанић 5/4

духом, нико неће уперити прстом у тебе и рећи он је сиромашан.

Не могу вам рећи да се прича о Чарлију завршила тако што је Чарли наставио да живи у великој кући из снова. Али, могу вам рећи да је Чарли због свог чистог срца и добре душе постао нови власник Вонкијевог фабрике чоколаде. Не могу вам рећи ни да су Аугустус, Верука, Виолета и Мајк остали до самог краја обиласка фабрике. Чак и да то могу да напишем, не знам колико би то њих учинило срећним пошто они у свом срцу нису носили искрену, дечију радост.

У срцу сваког детета треба да постоји семе љубави које ће постати најлепши цвет, као што је постојало у Чарлијевом срцу. Роалд Дал изједначава похлепу, прождрљивост, размаженост и невоспитање са глупошћу. Он жели да деци пренесе праве вредности. Зато нам писац пред сам крај поручује: „Желим добро, разумно, срдечно дете, неко коме могу да поверим све своје најдрагоценије тајне о производњи слаткиша-док сам још жив!“

Вук Војиновић 5/2

$4\frac{1}{2}$ ПРИЈАТЕЉА И НЕСТАЛА НАСТАВНИЦА БИОЛОГИЈЕ

Јоахим Фридрих

Одрастање уз детективске приче

Понекада се догоди да се најсимпатичнији дечак кога познајеш заљуби у наставницу биологије. Често строгост иде уз наставницу биологије. Нека деца баш желе да раставе чврсту везу између строгости и наставника. Неки наставници баш бурно реагују на питања о њиховом приватном животу.

Један од јунака дела, дечак Фридхелм, је опседнут мислима и осећањима према наставници биологије,

госпођи Шулге-Штратман и прати све везано за њу. У исто време његовим друговима је омиљени део одрастања откривање замишљених завера, разоткривање тајни, одгонетање загонетки и уживање у улози детектива. Да ли се може и замислити већа мистерија од изненадног нестанка наставнице биологије?

Лепши живот од живота у бајкама је живот у детективским причама. Изнад свих дечијих авантура и маштања сигурно стоји њихово чврсто другарство.

Вук Војиновић 5/2

Мали детективи

Роман говори о детективским авантурама четворо деце - Калета, Штефи, Фридхелма, Карстена тј. Ротквице, и пса Лепотана, који спасавају једну башту.

Главни јунак Кале добија задатак да чува течину башту. Он је свакога дана пребројавао све биљке у њој. Једном је приметио да један краставац недостаје. Поред тога, појавио се и много већи проблем. Колонија Баштењак у којој се налазила башта била је веома близу шуме, а Градско веће је планирало да тамо изгради одмаралиште. Кале је одлучио да са пријатељима сакупи потписе против затварања Баштењака. Одлично им је ишло, све док им радник Градског већа није рекао да је то што раде забрањено. Сви су побегли, осим Ротквице који се ушепрљао, па га је радник ухватио и натерао да поцепа папире. Ускоро су сазнали да је град желео да премести баште на загађено индустријско земљиште. Фридхелм је предложио да замоле наставницу биологије да тестира земљиште. Пријатељи су отишли по узорке, али их је чувар ухватио. Осим што су бринули да ли ће баште

опстати, приметили су да неко сваке вечери краде по један краставац, а затим сређује баште. Једне ноћи Ротквица се пробудио и одлучио да открије крадљивца. Превазишао је страх и отишао у башту. Приметио је како се неко прикрада краставцима, узима један, успут прекопава једну башту и одлази. Ротквица је потрчао за мистериозном особом и препознао господина Лаутембаха из Градског већа. Он је Ротквици испричао да је одувек желео да има башту на том месту. Одједном, Ротквици је синукла идеја. Сутрадан после школе отишао је са пријатељима до Градског већа. Тамо је Лаутембах позвао градоначелника у обилазак башта и том приликом му испричао историју тог невероватног места. Градоначелник је одлучио да ипак не затворе баште, а господин Лаутембах је на крају добио и једну за себе.

Веома ми се допала књига због узбудљивих догађаја кроз које су Ротквица и његови пријатељи заједно прошли како би спасили башту. Удружене дечије жеље и доброта могу све да остваре.

Нестор Мирјанић 5 /4

**Тата, ти си луд
Вилијам Саројан**

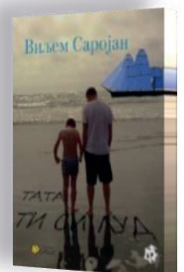
Невидљиве смернице

У животу сваког детета постоје два родитеља која су га завезаном стазом, држећи се за руке, довела на ову планету. Ако питате, да ли је важнија мама или тата, неки ће вам рећи да је мама посебна и најважнија у животу сваког детета, а други да се то не може измерити. Неки ће се сетити да постоји и тата који воли своје дете као мама, брине о њему, успављује га, милује му косу, кува ручак и чита пред спавање. Свима који имају дилему ко је од родитеља важнији или посебнији можете рећи за ову књигу.

Иако су се Питови мама и тата развели, тата није престао да буде тата! Тата је тај који одговара на маштовита питања свог сина док леже на стенама, на

плажи, возе се у црвеном форду, коцкају се, иду у биоскоп и ресторан и увек много причају о свему што их окружује. У овој књизи су описане њихове авантуре, разговори о животу, невидљиве смернице за живот који чека дечака Пита. Ово је прича о посебној вези између тате и сина. Тата је откачени писац који жели да напише књигу о кувању, а дечак жели да оде на Месец.

На крају, дечак заиста уради нешто велико. Одлучује да ће постати писац. Књига је препуна прича између тате и сина, наизглед безначајних, уобичајних, свакодневних, али прича које ће обележити детињство и живот једног дечака.

Вук Војиновић 5/2

(Друга награда на конкурсима „Читам, па шта“)

ТАКМИЧЕЊА

Општинско такмичење из граматике

Леа Марић 7/1 - 1.место
Вук Радосављевић 7/3 - 1.место
Теодора Николић 6/3 - 3.место
Ева Драгојловић 6/4 - 3.место
Милован Беговић 5/3 - 3.место
Нађа Николић 5/3 - 2.место
Андреа Баша 5/2 - 1.место
Дарја Бабић 6/4 - 2.место
Алекса Лукић 7/3 - 3.место
Дуња Божовић 7/2 - 3.место
Сара Трајковић 5/3 - 3.место

Градско такмичење из граматике

Леа Марић 7/1 - 1.место
Вук Радосављевић 7/3 - 2.место
Теодора Николић 6/3 - 2.место
Ева Драгојловић 6/4 - 1.место
Милован Беговић 5/3 - 2.место
Нађа Николић 5/3 - 2.место
Андреа Баша 5/2 - 1.место
Дарја Бабић 6/4 - 1.место
Алекса Лукић 7/3 - 1.место
Дуња Божовић 7/2 - 3.место

Републичко такмичење из граматике

Леа Марић 7/1 - 3.место
Вук Радосављевић 7/3 - 3.место

Општинско такмичење Ђачки песнички сусрети

Филип Зекавица 5/4 - 2.место
Ива Милосављевић 7/2 - 2.место

Градско такмичење „Читам, па шта”

Вук Војиновић 5/2 - 2.место

Општинско такмичење из рецитовања

Мила Карабахчиев 7/3 - 1.место

Републички конкурс за најбољи часопис

„Кораци” - 2.место

Општинско такмичење из историје

Милован Беговић 5/3 - 3.место
Јован Тулимировић 8/3 - 3.место
Нестор Мирјанић 5/4 - 3.место

Градско такмичење из историје

Јован Тулимировић 8/3 - 2.место

Општинско такмичење Књижевна олимпијада

Леа Марић 7/1 - 1.место
Ана Радосављевић 7/3 - 2.место
Андреа Јелушић 8/4 - 1.место
Сташа Петровић 8/4 - 3.место
Андријана Ђерић 8/2 - 2.место
Маша Миловановић 7/4 - 3.место
Давид Павлић 7/3 - 2.место

Градско такмичење Књижевна олимпијада

Леа Марић 7/1 - 1.место
Ана Радосављевић 7/3 - 2.место
Андреа Јелушић 8/4 - 2.место
Сташа Петровић 8/4 - 2.место
Андријана Ђерић 8/2 - 3.место
Маша Миловановић 7/4 - 2.место
Давид Павлић 7/3 - 2.место

Републичко такмичење Књижевна олимпијада

Леа Марић 7/1 - 2.место

Општинско такмичење из енглеског језика

Андреа Јелушић 8/4 - 2.место
Ана Гостовић 8/3 - 3.место
Петра Крејић 8/2 - 2.место

Градско такмичење из енглеског језика

Андреа Јелушић 8/4 - 1.место

Општинско такмичење из руског језика

Каролина Бркић 8/1 - 1.место

Градско такмичење из руског језика

Андреа Јелушић 8/4 - 2.место

Општинско такмичење из музичке културе

Круна Михајловски 5/3 - 1.место
Теа Ђорђевић 5/5 - 2.место
Јоана Субић 6/3 - 2.место
Кристина Симић 7/1 - 2.место
Реља Жикић 7/2 - 2.место
Петра Зековић 7/4 - 2.место
Теодора Васић 5/5 - 3.место

Градско такмичење из музичке културе

Круна Михајловски 5/3 - 1.место

Општинско такмичење из математике

Теодора Миловановић 6/1 - 1.место
Теодора Николић 6/3 - 1.место
Павле Ђурић 8/1 - 3.место
Софија Шалетић 5/3 - 2.место

Општинско такмичење из географије
Вук Радосављевић 7/3 - 1.место
Јован Радосављевић 7/2 - 3.место
Уна Латинкић 8/2 - 2.место
Никодим Марјановић 7/3 - 2.место
Огњен Галовић 7/4 - 3.место
Матија Булић 8/3 - 2.место

Градско такмичење из географије
Вук Радосављевић 7/3 - 1.место
Никодим Марјановић 7/3 - 1.место

Републичко такмичење из географије
Вук Радосављевић 7/3 - 1.место
Никодим Марјановић 7/3 - 3.место

Општинско такмичење из физике
Теодора Миловановић 6/1 - 1.место
Теодора Николић 6/3 - 1.место
Дуња Марковић 6/1 - 2.место
Лазар Брдар 7/1 - 3.место
Славко Чворо 6/2 - 3.место

Градско такмичење из физике
Теодора Миловановић 6/1 - 2.место
Теодора Николић 6/3 - 3.место
Дуња Марковић 6/1 - 2.место

Републичко такмичење из физике
Теодора Миловановић 6/1 - 3.место
Теодора Николић 6/3 - похвала

Општинско такмичење из биологије
Леа Марић 7/1 - 3.место
Сташа Петровић 8/4 - 2.место
Вукашин Срдић 7/1 - 2.место
Нестор Мирјанић 5/4 - 2.место
Иван Петровић 5/3 - 1.место
Анастасија Савић 5/5 - 3.место
Наталија Ракић 6/2 - 2.место
Невена Вукотић 8/1 - 3.место
Ивона Кузмановић 8/1 - 3.место

Градско такмичење из биологије
Леа Марић 7/1 - 3.место
Сташа Петровић 8/4 - 1.место
Нестор Мирјанић 5/4 - 2.место
Наталија Ракић 6/2 - 3.место
Невена Вукотић 8/1 - 3.место

Општинско такмичење из хемије
Леа Марић 7/1 - 1.место
Вук Радосављевић 7/3 - 1.место
Андреа Јелушић 8/4 - 3.место
Ана Радосављевић 7/3 - 2.место
Сташа Петровић 8/4 - 2.место
Јован Радосављевић 7/2 - 3.место
Уна Латинкић 8/2 - 3.место
Вукашин Срдић 7/1 - 2.место

Градско такмичење из хемије
Леа Марић 7/1 - 2.место
Вук Радосављевић 7/3 - 1.место
Ана Радосављевић 7/3 - 2.место

ЏУДО-Школске игре
Стефан Поповић 8/2 - државни првак

Општинско такмичење Мали Пјер
Ева Драгојловић 6/4 - 1.место
Каролина Бркић 8/1 - 1.место
Дарина Ковач 6/4 - 2.место

Био је излет, а на излету...

Свим ученицима,
наставничком колективу,
осталим радницима,
пријатељима
и сарадницима школе
желимо леп и пријатан
РАСПУСТ!

ИГК КОРАЦИ

лист Основне школе
„Иван Горан Ковачић“
Београд,
Војводе Бране 18а
тел: 011/30-87-264

интернет адреса:
www.skolaigk.edu.rs

e-mail:
skolaigk@beotel.rs

излази
два пута годишње

* Објашњава наставница ново градиво у вези са Вуковом реформом и пита шта је то Вук урадио за наш језик.

Из последње клупе се чује ученик: - Вук Караџић је деформисао српску ћирилицу.

* Наставница: - Који су елементи троугла?

Ученик: - Троугао има висину и тежину.

ДЕЧИЈИ БИСЕРИ

- ☺ Љубав је као лавина, и онда мораш да бежиш.
- ☺ Ако је љубав као кад учиш да читаш, нећу да се заљубим. То је напорно.
- ☺ Кредит је оно на телефону. Када ти се потроши, а ти укључиш пуњач и имаш кредит.
- ☺ Рекламе служе да идеш да пишкиш ако ти се пишки, а и да се глумци одморе.
- ☺ Пубертет је неизлечива болест. Доба када ти бркови порасту преко ноћи.

директор:
Миомир Драгаш

уреднице:
Мирјана Марковић
Драгана Цукић

ликовна подршка:
Симонида Радоњић

наставничка
редакција:
Снежана Костић Хавари
Наташа Станојковић
и сви наставници
и учитељи
који су ангажовали
своје ученике
или лично пратили
школски живот

ученичка
редакција:

чланови новинарске
секције и ученици
чији су радови
објављени

Илустрације су
радови ученика

Лапус или незнање

Наставница: - Коју је награду добио Иво Андрић?

Ученица: - Оскара!

* * *

Наставница: - Наброј драмске врсте.

Ученик: - То су комедије које су смешне и оне које нису.

* * *

Смехотрес

Наставница: - Која је наша најстарија преписивачка школа?
(ресавска)

Ученик: - „Иван Горан Ковачић“.

Наставница: - Изгледа да је често посећујете.

* * *

Наставница: - О чему пева ова песма и којој врсти припада?

Ученик: - Песма пева о девојци, па је лирска родољубива.

